

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně. Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci

žalobce: **W. H.**, nar.
st. příslušnost Čínská lidová republika
pobytem ...
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. ledna 2020 č. j. MV-173912-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. ledna 2020 č. j. MV-173912-5/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-172912-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-26465-11/ZM-2019, a kterým bylo toto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty potvrzeno.
2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce podal u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 13. 5. 2019. Spolu se žádostí předložil řadu podkladů vyžadovaných zákonem. Ve spise je rovněž založen výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob vypracovaný dne 20. 9. 2019, ve kterém je uvedeno, že Obvodní soud pro Prahu 4 vydal dne 29. 3. 2019 trestní příkaz sp. zn. 1 T 44/2019, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2019 a kterým byl žalobce odsouzen za úmyslný trestní čin podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel. Poté, co se zástupce žalobce seznámil s obsahem správního spisu, vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 29. 10. 2019 rozhodnutí, č. j. OAM-26465-11/ZM-2019, kterým rozhodlo, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty se zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen zákon o pobytu cizinců) neprodlužuje, neboť účastník byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán s odkazem na shora uvedený trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 a na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že je dán důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle citovaných ustanovení z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zdůraznil, že se v případě odsouzení jedná o ojedinělý exces a že na území České republiky pobývá delší dobu a má zde rodinné vazby. Tuto skutečnost je správní orgán povinen zkoumat a vyhodnotit dopady rozhodnutí do rodinného života účastníka řízení. Takové uvážení provedeno nebylo. Správní orgán pominul posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
4. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a dále se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Uvedl, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány povinny zkoumat charakter a závažnost trestné činnosti a další specifika daného případu. Rozhodující je to, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný dále poukázal na to, že podle informačního systému cizinců byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustil v roce 2007. K otázce zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný nejprve uvedl, že povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vztahovat na všechna rozhodnutí činěná dle tohoto zákona. Přiměřenost rozhodnutí podle tohoto ustanovení se zkoumá tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. O takový případ v dané věci nejde. Dále žalovaný k této otázce uvedl, že správní orgán při hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka vždy vychází z konkrétních okolností daného případu. Ohledně žalobce

rozhodnutí potencionálně může mít negativní dopad do jeho rodinného života, neboť na území České republiky pobývají na základě povolení k trvalému pobytu jeho manželka a 4 nezletilé děti. Žádný z nich však není vázán na pobytové oprávnění žalobce a jejich možnost nadále pobývat na území České republiky tak není narušena. Neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty neznamena ve svém důsledku, že by žalobce nemohl rodinu v budoucnosti navštěvovat a že by tímto rozhodnutím byl zcela zamezen možný kontakt s nezletilými dětmi. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na článek 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, která také počítá v obecné rovině s tím, že by dítě a rodič pobývali v odlišných státech. V takovém případě vyžaduje pouze umožnění pravidelného osobního kontaktu. Takový kontakt by napadené rozhodnutí nevylučovalo. S odkazem na judikaturu správních soudů pak žalovaný dospěl k závěru, že v případech, kdy se cizinec dopustí úmyslného trestného činu, má veřejný zájem spočívající v ochraně společnosti přednost před právem cizince žít spolu se svojí rodinou. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit do země původu, nebyly zjištěny žádné významné majetkové vazby žalobce a nebyla předložena ani lékařská zpráva, dle níž by zdravotní stav žalobce bránil jeho vycestování. Prvostupňové rozhodnutí dle žalovaného není nepřiměřené ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti, když se žalobce dopustil úmyslného trestného činu.

Je právem každého státu regulovat pobyt cizinců a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Dále žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že nedošlo k nesprávné aplikaci v § 37 zákona o pobytu cizinců. Je třeba rozlišovat úmyslné trestné činy a nedbalostní trestné činy. Toto rozlišování má význam právě s ohledem na možnost hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jedná-li se o odsouzení pro úmyslný trestní čin, správní orgán posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením a není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je speciálním ustanovením ve vztahu k ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona. K otázce nesprávného doručení prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo nesprávně doručováno zástupci, který k takovému úkonu nebyl zmocněn, ale toto rozhodnutí žalobce převzal osobně dne 11. 11. 2019 a v zákonné lhůtě poté podal proti němu rozhodnutí. Nebyl tak tedy nesprávním prvotním doručením nijak zkrácen na svých právech.

5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které namítl, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektive, že správní orgán skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložil nesprávným způsobem. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3 a s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále v rozporu s § 37 odst. 1 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno nesprávně osobě a že mu tak nebylo umožněno v plném rozsahu hájit svá práva. Musel změnit právního zástupce, který neměl úplnou znalost spisu.
6. Dle žalobce správní orgán zvolil přepjatě formalistický přístup při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když se v jeho případě jednalo o jediné trestní odsouzení za zcela ojedinělý trestný čin. Poukázal na to, že k vydání trestního rozhodnutí došlo až po zahájení řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Správní orgány nezjišťovaly, za jakých okolností ke spáchání trestné činnosti došlo. Nevyžádaly si podklady z trestního řízení a vycházely toliko z výpisu z evidence rejstříku trestů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

7. V další části žaloby pak žalobce namítl, že nebyla ze strany správních orgánů dodržena jejich povinnost poměřovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života s veřejným zájmem na tom, aby nebyla páchána trestná činnost. Dle žalobce mělo být přihlédnuto k tomu, že téměř okamžitě po odsouzení uhradil uložený peněžitý trest. Žalovaný v této otázce aprobeoval nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V daném případě správní orgány rozhodovaly bez přihlédnutí k dětem žalobce. Pokud k této otázce neuváděl konkrétní údaje, bylo to proto, že nebyl upozorněn na možnost zamítnutí žádosti skrze záznam v rejstříku trestů. Jestliže měl žalovaný k dispozici informace o rodinných poměrech a o aktuálních poměrech v Čínské lidové republice, měl možnost nepřiměřenost zásahu zkoumat sám, což však neučinil. V tomto směru je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné, odůvodnění nevyhovuje náležitostem předepsaným v § 68 odst. 3 správního řádu. Na podporu svých námitek žalobce poukázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a na rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Plzni.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě nebylo rozhodováno v rozporu se základními zásadami správního řízení a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. Nejednalo se o přepjatě formalistický přístup k věci, když ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje možnost užít správního uvážení, tedy zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu. K otázce přiměřenosti žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, ze které vycházel a ze které lze vycházet s tím, že v důsledku napadeného rozhodnutí žalobce nedisponuje pobytovým oprávněním, na jehož základě by mohl vykonávat legální výdělečnou činnost. Také nebyl zjištěn žádný významný majetek, který by žalobce na území České republiky vlastnil. Na druhou stranu hrozba hmotné nouze či ohrožení zdraví a života žalobce a jeho rodiny nebyla během řízení prokázána. Otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí byla řešena v obou rozhodnutích v dostatečném rozsahu. Ve věci bylo rozhodováno na základě úplně zjištěného stavu věci v souladu s příslušnými právními předpisy.
9. Při jednání zástupkyně žalobce zopakovala žalobní body a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
10. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. V daném případě nebylo vyhověno žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu jeho pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin. Ministerstvo při zamítnutí žádosti vycházelo z následujících ustanovení zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty mimo jiné neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Z ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37. V § 37 odst. 1 písm. a)

zákona o pobytu cizinců je pak stanoveno, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

13. Žalovaný oprávněně vycházel z výpisu evidence rejstříku trestů, který je založen ve spise. Další informace pro závěr o existenci důvodu pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, nebyly třeba, neboť tento výpis dostatečně prokazuje, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. V takovém případě není rozhodné, jakým jednáním byla naplněna skutková podstata daného úmyslného trestného činu, zda žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, zda neprodleně zaplatil uložený peněžitý trest. Pro přijetí takového opatření zákon stanoví jedinou podmínku a to, aby se jednalo o pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Tím je vyjádřena závažnost zásahu do chráněných veřejných zájmů, když pro závadné jednání je vyžadován úmysl pachatele, tedy určitá vyšší kvalifikovanost jednání při naplňování skutkové podstaty trestného činu.
14. V daném případě nebyl správní orgán povinen ani hodnotit kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Což však neznamená, že by mohl zcela rezignovat na posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Judikatura správních soudů dovodila, že i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje hodnocení dopadu rozhodnutí do života cizince z hledisek uvedených v § 174a tohoto zákona, musí se správní orgán touto otázkou zabývat. V prvostupňovém rozhodnutí není otázka přiměřenosti dopadu neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žalobce řešena. Žalovaný se pak sice touto problematikou zabýval a uvedl důvody, pro které má za to, že ani případný dopad rozhodnutí do života žalobce nemůže být důvodem pro změnu prvostupňového rozhodnutí. Toto hodnocení však soud neshledal jako dostatečné.
15. V případě zrušení pobytového oprávnění z důvodů spáchání trestného činu judikatura stanovila určitá kritéria, které se při posouzení přiměřenosti mají zohlednit: 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince na území, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na území, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu na území s opačnými zájmy státu, například nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 Azs 237/2016-37; či 6 Azs 114/2015-41). Úvaha v takovémto rozsahu však v napadeném rozhodnutí i prvostupňovém rozhodnutí chybí. Podle judikatury správních soudů absence výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit. Na takové posouzení nelze bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat (viz např. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 12; či rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12, a mnoho dalších).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

16. Žalobce sice v daném případě netvrdil žádné výjimečné okolnosti, které by se týkaly jeho rodiny a které by měl vzít správní orgán v potaz při vydávání předmětného rozhodnutí, avšak dle názoru soudu již sama skutečnost, že žalobce na území pobýval spolu s manželkou a třemi dětmi vyžadovala, aby tato rodinná situace byla zhodnocena rozsáhleji, než se stalo. Konstatování, že manželka a děti mají povolen trvalý pobyt a nejsou vázáni na pobytové oprávnění žalobce, shledal soud v daném případě jako nedostatečné z hlediska zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného života žalobce. Zamítnutí žádosti žalobce proto, že byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, samo o sobě nezpůsobuje nemožnost i v takovém případě shledat důvody, pro které by neprodloužení platnosti pobytového oprávnění představovalo nepřiměřený dopad do rodinného života cizince. Ne v každém případě musí mít přednost zájem na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku, ale na druhou stranu se na straně cizince zcela jistě musí jednat o okolnosti ne zcela obvyklé, které by takové posouzení odůvodňovaly. Vždy je na správním orgánu, aby posoudil to, co je mu účastníkem řízení předestřeno a co vyplývá z podkladů založených ve spise.
17. Správní orgán nebyl povinen žalobce upozorňovat na to, že pravomocné odsouzení pro úmyslný trestný čin je bez dalšího důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Bylo na žalobci, aby tvrdil a dokládal okolnosti, které dle jeho názoru prokazují nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho rodinného života. Taká tvrzení v jeho podáních v rámci správního řízení nebyla uvedena, takže nelze klást žalovanému k tíži, že žalobce nevyžýval k doplnění žádosti. Přes tuto absenci tvrzení má však soud za to, že v daném případě již z podkladů k osobě žalobce bylo zřejmé, že na území žijí jeho děti a manželka a bylo na žalovaném, aby se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda a jakým způsobem se neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty promítne do podmínek života rodiny. To, že nebude mít dopad na jejich pobytové oprávnění, je pouze jedno z kritérií, jak jsou uvedena shora. V tomto bodě tedy soud shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nedostatečné.
18. K dalším žalobním námitkám, které lze s ohledem na jejich charakter i přes částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vypořádat, soud považuje za potřebné uvést následující. Aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v této věci nebyla ze strany správních orgánů přepjatě formalistická. Zákon, jak bylo uvedeno shora, jednoznačně stanoví, kdy správní orgán musí zrušit povolení k pobytu a tato situace nastala.
19. Pokud žalobce poukazoval na nesprávné doručování prvostupňového rozhodnutí, tento nedostatek byl napraven, když toto rozhodnutí bylo následně žalobci doručeno do vlastních rukou a on měl možnost proti němu podat odvolání. Ze spisu nelze dovodit, že by potřeba změny právního zástupce byla vyvolána nesprávným doručením.
20. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby věc znovu posoudil a s přihlédnutím k příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců i k judikatuře správních soudů o odvolání znovu rozhodl a rozhodnutí řádně odůvodnil.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna advokátovi za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání

žaloby, účast při jednání) po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č.177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. června 2020

JUDr. Karla Cháberová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.